

Sygn. akt II K 995/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

Przy udziale oskarżyciela posiłkowego T. L. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lipca 2020 roku

sprawy K. K. syna J. i A. z domu D.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 listopada 2018 roku w miejscowości F. umyślnie dokonał uszkodzenia poprzez przecięcie nieustalonym narzędziem opony tylnej prawej o rozmiarze 235/60/R18 firmy (...) i wartości 2000 zł w samochodzie m-ki M. (...) o nr rej. (...) oraz opony przedniej lewej o rozmiarze 245/45/R19 firmy (...) o wartości 700 zł w samochodzie m-ki H. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego powstały straty w wysokości 2700 zł na szkodę T. L. (1), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 1 roku kary pozbawiania wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego K. K. za winnego tego, że w dniu 26 listopada 2018 roku we F. działając z zamiarem bezpośrednim dokonał uszkodzenia poprzez przecięcie nieustalonym narzędziem opony tylnej prawej o rozmiarze 235/60/R18 firmy (...) o wartości 2000 zł w samochodzie m-ki M. (...) o nr rej. (...) oraz opony przedniej lewej o rozmiarze 245/45/R19 firmy (...) o wartości 700 zł w samochodzie m-ki H. (...) o nr rej. (...), które to przedmioty stanowiły własność T. L. (1), przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary roku i jedenastu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 17 stycznia 2014 roku, (...) w miejsce jednostkowych kar wymierzonych w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. (...) z dnia 27 września 2012 roku, w którym wymierzono karę roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. (...) z dnia 6 grudnia 2012 roku, w którym wymierzono karę roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. występku z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu K. K. w punkcie I wyroku zalicza okres jego zatrzymania od dnia 26 listopada 2018 roku, godz. 09:25 do dnia 27 listopada 2018 roku godzina 14:38;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego K. K. środek kompensacyjny w postaci obowiązku częściowego naprawienia szkody pokrzywdzonemu T. L. (1) poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 2 700 (dwóch tysięcy siedmiuset) złotych;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 527,76 (pięciuset dwudziestu siedmiu 76/100) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa oraz kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 995/19	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżeń, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. K.	K. K. w dniu 26 listopada 2018 roku we F. działając z zamiarem bezpośrednim dokonał	

		<p>uszkodzenia poprzez przecięcie nieustalonym narzędziem opony tylnej prawej o rozmiarze 235/60/R18 o wartości 2000 złotych w samochodzie m-ki M. (...) o nr rej. (...) oraz opony przedniej lewej o rozmiarze (...) firmy (...) o wartości 700 złotych w samochodzie m-ki H. (...) o nr rej., które to samochody stanowiły własność T. L. (2), przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary roku i jedenastu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 17 stycznia 2014 roku, sygn. (...) w miejsce jednostkowych kar wymierzonych w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. (...)z dnia 27 września 2012 roku, w którym wymierzono karę roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. (...) z dnia 6 grudzień 2012 roku, w którym wymierzono karę roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>T. L. (1) w 2018 roku mieszkał w domu jednorodzinnym położonym we F. wraz ze swoją rodziną. Przedmiotowy dom stanowi własność jego teścia A. R.. Rzeczona posesja jest ogrodzona z trzech stron tj. z pominięciem wjazdu do tej parceli. Tym samym możliwe jest wejście na jej teren bez pokonania ogrodzenia. W listopadzie 2018 roku T. L. (1) był w posiadaniu samoistnym dwóch samochodów osobowych tj. H. (...) o nr rej. (...) oraz M. (...) o nr rej. (...)</p>	<p>Zeznania świadka T. L. (1) k. 2-3, k. 171-172</p> <p>Zeznania świadka A. R. k. 19-22</p> <p>Protokół oględzin k. 7-18, 27-40, 73-91, 96-97</p>		
<p>We F. mieszka również oskarżony K. K.. Nieruchomość stanowiąca własność A. R. sąsiaduje z nieruchomością pozostającą we władaniu rodziny oskarżonego. Pomędzy tymi sąsiadami panuje konflikt związany z trwającym postępowaniem sądowym w przedmiocie zasiedzenia nieruchomości.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego K. K. k.61-63, k. 125-126, k. 171-172</p> <p>Zeznania świadka T. L. (1) k. 2-3, k. 171-172</p> <p>Zeznania świadka A. R. k. 19-22</p>		
<p>25 listopada 2018 roku T. L. (1) udając się na nocny spoczynek pozostawił przed domem samochody osobowe H. (...) o nr rej. (...) oraz M. (...) o nr rej. (...). W nocy z 25 na 26 listopada 2018 roku około godziny 0:20 na teren posesji zajmowanej przez pokrzywdzonego</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego K. K. k. 56-57, k.61-63, k. 125-126, k. 171-172</p> <p>Zeznania świadka T. L. (1) k. 2-3, k. 171-172</p> <p>Zeznania świadka A. R. k. 19-22</p> <p>Protokół oględzin k. 7-18, 27-40, 73-91, 96-97</p>		

<p>wszedł K. K.. W rękę trzymał nóż. Pozostając niezauważonym K. K. podszedł do samochodów, będących w posiadaniu T. L. (1) i dokonał przebicia po jednej z opon w każdym z wymienionych wyżej pojazdów. K. K. działał z świadomością możliwości uszkodzenia powyższych przedmiotów jednocześnie chcąc ich uszkodzenia</p>			
<p>WM. (...) o nr rej. (...) K. K. dokonał przecięcia, a tym samym uszkodzenia opony tylnej prawej o rozmiarze 235/60/R18 firmy (...) o wartości 2000 złotych Natomiast w samochodzie marki H. (...) oskarżony przeciął oponę przednią lewą o rozmiarze 245/45/R19 firmy (...) o wartości 700 złotych.</p>	<p>Zeznania świadka T. L. (1) k. 2-3, k. 171-172</p> <p>Protokół oględzin k. 7-18, 27-40, 73-91, 96-97</p>		
<p>Powyższe działania oskarżonego zostały dostrzeżone przez psa będącego własnością A. R.. Na skutek jego ujadania A. R. zwrócił uwagę, iż na jego podwórku świeci się światło lampy aktywowanej przez fotokomórkę. W przedmiotowym świetle A. R. dostrzegł postać K. K., który uciekał w kierunku sąsiednich zabudowań. Wizerunek K. K. dostrzegł także pokrzywdzony T. L. (1), który został niezwłocznie obudzony przez swojego teścia</p>	<p>Zeznania świadka T. L. (1) k. 2-3, k. 171-172</p> <p>Zeznania świadka A. R. k. 19-22</p>		

<p>K. K. od razu po ucieczce z posesji A. R. wyrzucił nóż, którego używał do znajdującej się nieopodal rzeki</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego K. K. k. 125-126, k. 171-172</p>		
<p>K. K. jest osobą wielokrotnie karana za przestępstwa przeciwko mieniu. 17 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, sygn. (...) wydał wobec skazanego K. K. wyrok łączny. W przedmiotowym wyroku Sąd wymierzył K. K. karę łączną roku i jedenastu miesięcy pozbawienia wolności w miejsce jednostkowych kar wymierzonych w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. (...) z dnia 27 września 2012 roku, w którym wymierzono karę roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. występki z art 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. (...) z dnia 6 grudzień 2012 roku, w którym wymierzono karę roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. występki z art 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. Oskarżony skończył odbywać przedmiotową karę pozbawienia wolności w okresie od 24 lutego 2012 roku do 8 marca 2014 roku.</p>	<p>Odpis wyroku łącznego k. 113</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, sygn. (...) k. 158</p> <p>Odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, sygn. (...) k. 160</p> <p>Wydruk z systemu NOE – SAD k. 163-165</p> <p>Dane o karalności k. 102 - 105</p>		

<p>Oskarżony K. K. ma 54 lata. Jest on kawalerem obywatelstwa polskiego. Nie posiada on nikogo na utrzymaniu. W chwili obecnej jest on osobą bezrobotną, utrzymującą się z prac dorywczych. W czasie przypisanego czynu K. K. miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony nie wykazuje zaburzeń psychotycznych, nie jest też upośledzony umysłowo. K. K. był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Za te przestępstwa odbywał także wielokrotnie kary pozbawienia wolności. Oskarżony przejawia przesłanki osobowości nieprawidłowej. Oskarżony nie jest właścicielem żadnych nieruchomości oraz nie posiada ruchomości o znaczącej wartości.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego K. K. k. 171-172 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Opinia biegłych psychiatrów k. 107-108</p> <p>Odpis wyroku łącznego k. 113</p> <p>Wydruk z systemu NOE – SAD k. 163-165</p> <p>Dane o podejrzanym k. 100</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 101</p> <p>Dane o karalności k. 102 – 105</p>		
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

1.OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego K. K.	<p>K. K. podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Niemniej jednak w toku dalszych czynności dochodzenia, oskarżony zmienił swoją postawę procesową i zarówno podczas dalszych dwóch przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym jak i w trakcie rozprawy głównej konsekwentnie wskazywał, iż to on dokonał inkryminowanego zdarzenia w postaci zniszczenia opon samochodów, będących w posiadaniu T. L. (1). Jego wyjaśnienia w tym zakresie pozbawione były szczegółów. Mianowicie oskarżony swoje wyjaśnienia ograniczył w zasadzie do stwierdzenia, iż to on uszkodził owe opony T. L. (1), wskazując, iż zrobił to właściwie bez powodu, chcąc dokuczyć nielubianemu przez siebie pokrzywdzonemu. Przedmiotową lakoniczność tych</p>	

wyjaśnień, oskarżony tłumaczył faktem, iż całe zdarzenie miało już miejsce prawie dwa lata temu oraz wskazując, iż owo zdarzenie odbywało się w nerwach, w porze nocnej, przez co K. K. nie potrafił precyzyjnie wskazać mechanizmu swojego działania oraz kolejności dokonywanych uszkodzeń. Sąd dokonując oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego uznał te wyjaśnienia w dużej części za przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych. Sąd oceniając wiarygodność tych depozycji zważył, iż brak jest jakichkolwiek danych wskazujących na to, aby oskarżony miał mieć jakiś powód aby obciążać siebie, w celu ochrony innej osoby. Co więcej wyjaśnienia oskarżonego w przedmiocie sprawstwa inkryminowanego zdarzenia wsparte są także zeznaniami świadków T. L. (1) oraz A. R., którzy w sposób kategoriyczny stwierdzili, iż widzieli oskarżonego uciekającego z ich posesji. Sąd Rejonowy uznał także za zgodne z zasadami doświadczenia życiowego relację oskarżonego w zakresie w jakim K. K. opisał motyw swojego zachowania, a mianowicie fakt, iż jego rodzina pozostaje w silnym konflikcie z rodziną pokrzywdzonego. Brak jest również

		<p>jakichkolwiek danych aby podważyć wiarygodność depozycji oskarżonego w zakresie używanego przez niego narzędzia oraz jego późniejszego jego usunięcia poprzez wyrzucenie do rzeki. Sąd dostrzegł również, iż oskarżony w toku rozprawy głównej, wskazał, iż w chwili obecnej jest on osobą bezrobotną, utrzymującą się z prac dorywczych. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne i przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie</p>	
Zeznania świadka T. L. (1)	<p>Brak było także jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności oświadczeń wiedzy złożonych w dochodzeniu i podczas rozprawy głównej przez pokrzywdzonego T. L. (1). Zeznania pokrzywdzonego należy ocenić jako jasne, spójne, logiczne pozbawione zarówno zewnętrznych jak i wewnętrznych sprzeczności. W tej materii należy zwrócić uwagę, iż świadek w toku rozprawy głównej zeznawał w sposób rzeczowy, ograniczając swoją relacje jedynie do faktów, których był on bezpośrednim świadkiem. Mianowicie T. L. (1) odnośnie</p>		

zachowania K. K. wskazał jedynie, iż widział jak oskarżony wybiega z jego podwórka, co połączył z dostrzeżonym przez niego faktem uszkodzenia opon. Oczywiście Sąd wziął pod uwagę, iż T. L. (1) jest osobą bezpośrednio zaangażowaną w przedmiotową sprawę. Niemniej jednak brak jest jakichkolwiek danych wskazujących, aby jego depozycje stanowiły pomówienia oskarżonego. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę na oświadczenia złożone przez T. L. (1) w charakterze oskarżyciela posiłkowego, w których wskazał, iż w przedmiotowej sprawie na skutek działania oskarżonego był zmuszony do wymiany nie dwóch, lecz czterech uszkodzonych opon. Jednakże świadek w sposób kategoryczny zastrzegł, iż nie domaga się on naprawienia szkody poza kwotę widniejącą w akcie oskarżenia. Powyższa okoliczność wskazuje, iż pokrzywdzony nie jest w żaden sposób negatywnie uprzedzony do oskarżonego, przeciwnie wyraził on w toku postępowania postawę koncyliacyjną. Nadto warto zauważyć, iż relacja pokrzywdzonego wsparta jest także wymową zeznań A. R. oraz protokołu oględzin miejsca zdarzenia i

	<p>uszkodzonych przedmiotów. Wreszcie depozycjom procesowym T. L. (1) w żaden sposób nie zaprzeczył także obecny na sali rozpraw oskarżony K. K.. Powyższe okoliczności nakazywały Sądowi stwierdzenie, iż zeznania T. L. (1) zasługiwały na obdarzenie je walorem wiarygodności oraz poczynieniem na ich podstawie ustaleń faktycznych w tym procesie</p>	
Zeznania świadka A. R.	<p>Sąd Rejonowy uznał także za wiarygodne zeznania świadka A. R.. Świadek ten podobnie jak jego zięć nie widział bezpośrednio inkryminowanego zdarzenia, a jedynie widział oskarżonego uciekającego z jego podwórka. W przedmiotowej sprawie Sąd nie widzi powodów, dla których zeznania A. R. miałyby zostać uznane jako niewiarygodne. Przeciwnie depozycje te znajdują swoje odzwierciedlenie także w pozostałym materiale dowodowym zebranym w przedmiotowej sprawie. Również konflikt świadka z rodziną pokrzywdzonego nie może w sposób automatyczny dezawuować jego zeznań, zwłaszcza wobec faktu, iż oskarżony przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa, a A. R. w żaden sposób nie ukrywał istnienia przedmiotowego</p>	

	<p>konfliktu sąsiedzkiego. Sąd Rejonowy zważył także, iż relacja zaprezentowana przez świadka A. R. jawi się jako rzeczowa, pozbawiona nadmiernej emocjonalności. W toku dochodzenia świadek swoje zeznania ograniczył jedynie do faktów, których był bezpośrednim świadkiem, a jego depozycje pozbawione były jakichkolwiek ocen czy domniemań. W związku z powyższym Sąd uznał, iż zeznania świadka A. R. były przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie zważywszy na fakt, iż oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz konstatacji, iż zeznania świadka A. R. są praktycznie tożsame z relacją T. L. (1) przewodniczący działając na podstawie art. 350 a k.p.k. zaniechał wezwania A. R. na rozprawę główną i bezpośrednio przeprowadzenie dowodu z jego zeznań</p>	
<p>Opinia sądowo - psychiatryczna</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał również za wiarygodną i przydatną dla poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie opinie biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i stwierdzenia czy K. K. w chwili inkryminowanego</p>	

zachowania posiadał zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem. W toku przedmiotowej sprawy nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności mogące wskazywać, iż biegli psychiatrzy nie są w tym procesie osobami bezstronnymi. Brak jest także danych wskazujących, iż poziom posiadanej przez nich wiedzy specjalnej nie uprawnia ich do sporządzania tego rodzaju dokumentów procesowych. Przeciwnie przedmiotowi biegli są uznanymi specjalistami z zakresu psychiatrii, a co więcej są oni osobami doświadczonymi w sporządzaniu opinii sądowo – psychiatrycznych. Sąd Rejonowy nie powziął także żadnych zastrzeżeń odnośnie obranej przez biegłych metodologii sporządzania opinii oraz poprawnego przebiegu przeprowadzonego przez nich badania oskarżonego. Sąd Rejonowy zważył, iż wnioski opinii pozostają w pełni koherentne z wynikami badania przeprowadzonego w warunkach ambulatoryjnych. Warto również dostrzec, iż w toku procesu żadna z jego stron nie kwestionowała w jakikolwiek sposób zarówno samego procesu badawczego jak i wniosków końcowych

	<p>ocenianej opinii sądowo – psychiatrycznej. W związku z powyższym Sąd uznał powyższą opinię za przydatną do poczynienia ustaleń faktyczny w zakresie poczytalności oskarżonego oraz ustalenia jego osobowości.</p>	
<p>Protokoły oględzin, dane osobo poznawcze, odpisy wyroków, dane z systemu NOE - SAD</p>	<p>Brak było także podstaw do zakwestionowania przydatności pozostałych nieosobowych materiałów dowodowych zgromadzonych w tej sprawie : tj. między innymi protokołów oględzin miejsca zdarzenia i uszkodzonych pojazdów, danych osobopoznawczych, odpisów prawomocnych wyroków Sądu Rejonowego w Nowym Sączu czy też wydruków z portalu NOE – SAD. Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone przez organy do tego kompetentne w przewidzianej przez prawo formie. Nadto, co szczególnie istotne żadna ze stron tego postępowania nie kwestionowała w jakikolwiek sposób danych zawartych w tych pismach. Mianowicie zarówno obecny na rozprawie obrońca oskarżonego jak i oskarżyciel nie kwestionowali zakresu szkód wyrządzonych działaniem oskarżonego, jego wcześniejszej</p>	

	karalności za przestępstwa przeciwko mieniu oraz dat odbywania przez K. K. kary pozbawienia wolności. Stąd też Sąd Rejonowy skorzystał z przedmiotowych dowodów ustalając stan faktyczny w tej sprawie.		
0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		K. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżyciel publiczny oskarżył K. K. o to, że w dniu 26 listopada 2018 roku w miejscowości F. umyślnie dokonał uszkodzenia poprzez przecięcie nieustalonym			

narzędziem opony tylnej prawej o rozmiarze 235/60/R18 o wartości 2000 złotych w samochodzie m-ki M. (...) o nr rej. (...) oraz opony przedniej lewej o rozmiarze 245/45/R18 firmy (...) o wartości 700 złotych w samochodzie m-ki H. (...) o nr rej. (...) w wyniku czego powstały straty w wysokości 2700 złotych na szkodę T. L. (1), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Zgodnie z treścią art. 1 k.k. przestępstwem jest czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, który to czyn jest społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy, a sprawcy można postawić relewantny zarzut, iż nie dał posłuchu normie sankcjonowanej.

K. K. został oskarżony o popełnienie przestępstwa zniszczenia mienia. Znamiona przedmiotowe i podmiotowe to występku zostały przez ustawodawcę stypizowane w art. 288 § 1 k.k. Według tego przepisu kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku podlega karze

pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Już rudymenarna analiza tego przepisu pozwala stwierdzić, iż powyższe przestępstwo jest typem powszechnym skutkowym tj. takim, który może zostać zrealizowany przez każdy podmiot zdolny do odpowiedzialności karnej, a do jego dokonania potrzebne jest wystąpienie relewantnego skutku w postaci zmiany w otaczającej nas rzeczywistości, a owa zmiana ma się przejawiać w zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu rzeczy niezdatnej do użytku. W tym miejscu warto wskazać, iż zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie prawa karnego wskazuje się, iż wspomniany przepis udziela prawno karnej ochrony nie tylko właścicielowi rzecz, lecz także jego posiadaczowi. Niemniej jednak do stwierdzenia jego popełnienia niezbędne jest wykazanie, iż owa rzecz stanowiła rzecz cudzą w odniesieniu do mienia sprawcy. Z uwagi na brak czasownikowego dookreślenia strony przedmiotowej w treści art. 288 k.k. należy przyjąć, iż tego występku można dopuścić się w obydwu postaciach zamiaru o jakich jest mowa w art. 9 k.k.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie budziło żadnych wątpliwości Sądu, iż oskarżony zrealizował znamiona przedmiotowe i podmiotowe zarzucanego mu występk. Mianowicie poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne niezbitnie wskazują, iż oskarżony K. K. poprzez użycie ostrego narzędzia naruszył zewnętrzną powłokę opon znajdujących się w posiadaniu T. L.

(1). Bezsporny jest także fakt, iż owa aktywność oskarżonego skutkowałą uszkodzeniem przedmiotowych rzeczy. Nie ulega także wątpliwości fakt, iż owe opony stanowiły dla oskarżonego rzecz cudzą, albowiem K. K. nie posiadał do ich posiadania żadnego tytułu prawnego czy faktycznego. W świetle nie kwestionowanej przez strony wartości uszkodzonych opon, która to wartość pozostaje także zgodna z zasadami doświadczenia życiowego Sąd nie miał także wątpliwości, iż w realiach przedmiotowego procesu został spełniony wymóg kontrawencjonalizacji tj. wysokości szkody rozdzielającej przestępstwo uszkodzenia rzeczy od wykroczenia opisanego w art. 124 § 1 k.w. W związku z powyższym Sąd

Rejonowy stwierdził, iż oskarżony K. K. swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przedmiotowe występku opisanego w art. 288 § 1 k.k. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego było umyślne, a oskarżony zniszczył rzeczy należące do pokrzywdzonego działając w zamiarze bezpośrednim. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż oskarżony jako dorosła osoba posiadająca bogate doświadczenie życiowe musiała mieć świadomość możliwości, iż zachowanie polegające na użyciu ostrego narzędzie względem opony z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością spowoduje uszkodzenie tychże rzeczy. Niemniej jednak K. K. pomimo posiadania takowej wiedzy dokonał przedmiotowe zamachu na dobro prawne, przez co zmanifestował swoją chęć uszkodzenia mienia T. L. (1). Co więcej jak przyznał sam oskarżony jego zachowanie należy uznać za celowe, zmierzające do dokuczenia pokrzywdzonemu. Tym samym Sąd Rejonowy stwierdził, iż oskarżony K. K. swoim zachowaniem wypełnił także znamiona podmiotowe występku z art. 288 § 1 k.k. Natomiast z uwagi na konstatację, iż oskarżony działał w warunkach zamiaru bezpośredniego, w realiach przedmiotowej

sprawy należało uzupełnić opis przypisanego oskarżonemu czynu w ten sposób, iż słowo umyślnie zawarte w akcie oskarżenia zastąpić wyrażeniem w zamiarze bezpośrednim, które to wyrażenie precyzyjniej oddaje przypisany oskarżonemu występki, a zarazem katalizuje stopień społecznej szkodliwości inkryminowanego zachowania.

W przedmiotowej sprawie z uwagi na wcześniejszą karalność oskarżonego za przestępstwo przeciwko mieniu oraz odbywane w związku z tym kary pozbawienia wolności, niezbędne było odniesienie się także do kwestii działania oskarżonego w warunkach recydywy oraz określenia jej rodzaju, albowiem oskarżyciel publiczny zarzucił K. K. działanie w warunkach multirecydywy opisanej w art. 64 § 2 k.k. Zgodnie z tym przepisem jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu

popelnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W przedmiotowej sprawie nie ulegało wątpliwości, iż oskarżony przedmiotowego przestępstwa dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia ostatnio wykonywanej kary pozbawienia wolności za przestępstwo podobne tj. przeciwko tego samemu dobru prawnemu tj. mienia. Niemniej jednak warto zauważyć, iż w artykule 64 § 2 k.k. dla spełnienia warunków tego przepisu konieczne jest aby przypisywane sprawcy przestępstwo mieściło się w katalogu wymienionych w tym przepisie zachowań. Nie ulega wątpliwości, iż przestępstwo zniszczenia mienia nie jest przestępstwem przeciwko życiu i zdrowiu, przestępstwem zgwałcenia, rozboju czy kradzieży z włamaniem. Tym samym jedyną godną rozważenia podstawą przypisania oskarżonemu działania w warunkach art. 64 § 2 k.k. było uznanie, iż zachowanie K. K. było innym przestępstwem przeciwko mieniu popelnionym z

użyciem przemocy. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego owo użycie przemocy wymagane do przyjęcia multirecydywy nie musi być znamieniem przedmiotowym przestępstwa sprawcy. Tym samym należy przyjąć ogólną dopuszczalność przyjęcia multirecydywy także w przypadku występkę z art. 288 § 1 k.k. Niemniej jednak warto mieć na uwadze, iż w świetle aktualnego dorobku judykatury i doktryny prawa karnego przemocą na gruncie prawa karnego jest fizyczne oddziaływanie na daną osobę celem przełamania jej oporu/woli. Również etymologia językowego pojęcia przemoc wiąże się ściśle z przełamywaniem czegoś – przemoc - przemagać. Oczywiście na gruncie obecnie obowiązującego prawa karnego przemoc wiąże się nie tylko z bezpośrednim oddziaływaniem na osobę jak np. przy przestępstwie z art. 280 k.k. lecz także oddziaływaniem na rzecz tj. tzw. przemocą pośrednią, czego sztandarowym kodeksowym przykładem jest chociażby twór kradzieży szczególnie zuchwałej. Niemniej nawet w przypadku fizycznego oddziaływaniu na rzecz, dla uznania, iż owo zachowanie stanowiło przemoc w świetle rozwiązań kodeksu

karnego konieczne jest wykazanie, iż sprawca stosował owo oddziaływanie na rzecz w celu przełamania oporu pokrzywdzonego. Nie można bowiem jako przemoc uważać jakiegokolwiek fizycznego oddziaływania na rzecz. Przyjęcie takiego poglądu nakazywałoby stwierdzenie, iż w zasadzie każdy występki z art. 288 k.k. jest przestępstwem z użyciem przemocy albowiem aby zniszczyć bądź uszkodzić rzecz niezbędne jest użycie jakiejś energii sprawczej mogącej wywołać trwałe zmiany w danym składniku mienia. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w realiach przedmiotowej sprawy stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie brak jest dowodów pozwalających stwierdzić aby zachowanie oskarżonego było stosowaniem przemocy, a tym samym brak jest podstaw do podzielenia kwalifikacji prawnej zaproponowanej w akcie oskarżenia. E. w przedmiotowej sprawie nie zaszła potrzeba analiza kolejności skazań oskarżonego w świetle konkurencyjnych poglądów orzecznictwa dotyczących warunków umożliwiających przyjęcie multirecydywy.

Niemniej jednak Sąd miał na względzie, iż w świetle

115 § 3 k.k. przestępstwo zniszczenia mienia jest przestępstwem podobnym do występku kradzieży i kradzieży z włamaniem. Nadto oskarżony K. K. popełnił je w okresie nie przekraczającym 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy. Dlatego też w realiach przedmiotowej sprawy należało zakwalifikować zachowanie sprawcy jako występki z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W świetle wniosków obrońcy oskarżonego w przedmiotowej sprawie konieczne było rozważenie czy przypisane oskarżonemu zachowanie nie stanowiło wypadku mniejszej wagi, o którym mowa w art. 288 § 2 k.k. Odnosząc się do tego problemu należy zwrócić uwagę, iż zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie sądów powszechnych wskazuje się, że przyjęcie wypadku mniejszej wagi jest usprawiedliwione w sytuacji, kiedy to stopień społecznej szkodliwości zachowania formalnie wypełniającego znamiona typu podstawowego, w sposób znaczący odbiega od typowego stopnia społecznej szkodliwości związanej z danym rodzajem przestępstwa. Tym samym nie ulega wątpliwości, iż dla rozważenia możliwości

przyjęcia wypadku
mniejszej wagi konieczna
była analiza
inkryminowanego
zdarzenia poprzez
kwantyfikatory stopnia
społecznej szkodliwości
opisane w art. 115 § 2
k.k., wedle których przy
ocenie stopnia społecznej
szkodliwości czynu sąd
bierze pod uwagę rodzaj
i charakter naruszonego
dobra, rozmiary
wyrządzonej lub grożącej
szkody, sposób i
okoliczności popełnienia
czynu, wagę naruszonych
przez sprawcę
obowiązków, jak również
postać zamiaru,
motywację sprawcy,
rodzaj naruszonych reguł
ostrożności i stopień
ich naruszenia. Nadto
w orzecznictwie wskazuje
się, iż o zaistnieniu
wypadku mniejszej wagi
mają również wpływ
okoliczności limitujące
stopień winy sprawcy.

W ocenie Sądu
Rejonowego przypisane
oskarżonemu zachowanie
nie mogło zostać uznane
przez Sąd za wypadek
mniejszej wagi. Na
powyższe stwierdzenie
złożyły się następujące
okoliczności :

a) Wartość uszkodzonego
mienia. W tym względzie
należy stwierdzić, iż
występek zniszczenia
mienia jest typem
kontrawencjonalizowanym
tj. do stwierdzenia,
iż dana aktywność

sprawcy konieczne jest aby wysokość szkody powstałej w mieniu pokrzywdzonego przekroczyła 500 złotych. W orzecznictwie sądów powszechnych przyjmuje się, iż przyjęcie wypadku mniejszej wagi jest uzasadnione w sytuacji, kiedy szkoda wyrządzona danym przestępstwem jest w swej wysokości zbliżona do owej ustawowej granicy. Wskazuje się także, iż w przypadku tego rodzaju przestępczości właśnie owa wysokość szkody odgrywa doniosłe znaczenie. Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należało zauważyć, iż zachowanie oskarżonego wywołało szkodę w wysokości co najmniej 2700 złotych tj. kwotę przekraczającą ponad 5 raz ustawowy próg konwencjonalizacji. Tym samym nie sposób uznać, iż to wysokość szkody pozwala stwierdzić na atypowy niższy niż przeciętny stopień społecznej szkodliwości owego uszkodzenia mienia.

b) Postać zamiaru sprawcy. Przeprowadzona przez Sąd analiza pozwoliła na stwierdzenie, iż K. K. działał w zamiarze bezpośrednim uszkodzenia rzeczy. Tym samym stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju zachowania jest z pewnością wyższy niż w sytuacji, gdy sprawca

działałby w zamiarze
wynikowym, a owo
uszkodzenie rzeczy
stanowiło de facto produkt
uboczny jego głównej
aktywności. Natomiast
w tej sprawie ogół
zachowania K. K.
był ukierunkowanie na
zniszczenie mienia
stanowiącego własność
pokrzywdzonego.

c) Motywacja sprawcy.
Dokonane przez Sąd
ustalenia faktyczne
pozwoliły stwierdzić, iż
oskarżony działał z
premedytacją mając na
celu dokuczenie
nie lubianego przez siebie
sąsiadowi. Tego rodzaju
motywacje Sąd Rejonowy
uznał za okoliczność
intensyfikującą stopień
społecznej szkodliwości,
albowiem brak jest
jakichkolwiek danych
wskazujących, iż K.
K. mogłoby w jakiś
sposób sprowokowany
przez pokrzywdzonego.
Co więcej jak wynika
z wyjaśnień oskarżonego
jego zachowanie było
ukierunkowane na
wyrządzenie T. L. (1)
istotnej dolegliwości.

d) Okoliczności działania
sprawcy. Sąd Rejonowy
zważył, iż K. K. owego
uszkodzenia mienia T. L.
(1) dokonał w środku nocy,
na terenie zajmowanej
przez niego posesji, po
uprzednim wtargnięciu na
nią. W ocenie Sadu
pozostawienie samochodu
przez sprawcę na terenie

swojej nieruchomości z pewnością jest wyrazem zaimplementowania woli zabezpieczenia jej ochrony przed zniszczeniem. Warto także zaznaczyć, iż w naszym kręgu kulturowym własna nieruchomość stanowi desygnat poczucia bezpieczeństwa, które to poczucie u pokrzywdzonego oskarżony swoim zachowaniem niewątpliwie naruszył. W ocenie Sądu zniszczenie mienia znajdującego się na podwórku pokrzywdzonego niesie za sobą większy ładunek stopnia społecznej szkodliwości niż w przypadku gdyby owa inkryminowana aktywność odbywała się w innym miejscu

e) Uprzednia karalność oskarżonego- Sąd Rejonowy miał na względzie, iż w świetle normatywnej teorii winy uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu zwiększyła stopień jego winy, albowiem oskarżony był poddawany już długoletniemu oddziaływaniu resocjalizacyjnego, i pomimo pełnej świadomości naganności tego rodzaju zachowań zdecydował się na atak na dobro prawne pokrzywdzonego

W ocenie Sądu Rejonowego powyższe okoliczności dotyczące stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jak również, wyższy niż typowy poziom winy uniemożliwia w realiach przedmiotowej sprawy przyjęcie wypadku mniejszej wagi, o którym mowa w art. 288 § 2 k.k.

Zachowanie oskarżonego było także społecznie szkodliwe w stopniu średnim, a więc stopniu wykraczającym poza materialną definicję przestępstwa zawartą w art. 288 § 1 k.k. Za przedmiotowym stwierdzeniem leżały następujące okoliczności ; wysokość szkody wyrządzonej owym zachowaniem, która to szkoda znacząco przekracza kwotę odgraniczającą przestępstwo od wykroczenia, działanie sprawcy w zamiarze bezpośrednim uszkodzenia rzeczy, błahanie zasługująca na żadne usprawiedliwienie motywacja sprawcy oraz okoliczności działania sprawcy tj. podjęcie zamachu na terenie posesji pokrzywdzonego.

Sąd Rejonowy stwierdził także, iż oskarżonemu K. K. można postawić zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej. Mianowicie oskarżony jest on osobą dorosłą, zdająca

sobie sprawę z ogólnych reguł postępowania w społeczeństwie, w tym konstytucyjnie chronionego prawa własności. Nadto z racji swojej wcześniejszej karalności K. K. jest osobą szczególnie mocno uświadomioną przez wymiar sprawiedliwości odnośnie konsekwencji zamachów na cudzą własność. Nadto oskarżony w chwili czynu posiadał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem. Jego zachowanie nie było popełnione w stanie wyższej konieczności czy w innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Co więcej oskarżony do owego zamachu na mienie przystąpił nie będąc w żaden sposób prowokowany ze strony pokrzywdzonego. Powyższe względy nakazują przyjąć, iż stopień winy oskarżonego jest wyższy niż typowy, a tym samym zachowanie sprawcy należy uznać za zawinione w myśl art. 1 § 3 k.k.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w Nowym Sączu uznał K. K. za winnego tego, że w dniu 26 listopada 2018 roku we F. działając z zamiarem bezpośrednim dokonał uszkodzenia poprzez przecięcie nieustalonym

narzędziem opony tylnej prawej o rozmiarze 235/60/R18 o wartości 2000 złotych w samochodzie m-ki M. (...) o nr rej. (...) oraz opony przedniej lewej o rozmiarze (...) firmy (...) o wartości 700 złotych w samochodzie m-ki H. (...) o nr rej., które to samochody stanowiły własność T. L. (2), przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary roku i jedenastu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 17 stycznia 2014 roku, sygn. (...)w miejsce jednostkowych kar wymierzonych w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. (...) z dnia 27 września 2012 roku, w którym wymierzono karę roku i jednego miesiąca pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne i w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. (...) z dnia 6 grudzień 2012 roku, w którym wymierzono karę roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. występku z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

#

3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwiężle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwiężle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiężle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwiężle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiężle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwiężle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwiężle o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

	I	kara 6 miesięcy pozbawienia wolności	<p>Zgodnie z treścią art. 288 § 1 k.k. przestępstwo to zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Nadto z uwagi na brzmienie art. 37 a k.k. ustawowe zagrożenie tego przestępstwa obejmuje także grzywnę oraz karę ograniczenia wolności. Owa wysokość ustawowego zagrożenia aktualizuje także dyrektywę zawartą w art. 58 § 2 k.k., zgodnie z którą, przy takim zagrożeniu sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko i wyłącznie wtedy, gdy inna kara nie przyniesie oczekiwanego efektu. W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu Rejonowego tylko i wyłącznie kara pozbawienia wolności może przynieść oczekiwane konsekwencje realizując funkcje prewencyjną, wychowawczą oraz retributywną prawa karnego. Nie ulega bowiem żadnej wątpliwości, iż cała dotychczasowa kryminalna aktywność oskarżonego sprowadzała się do popełnienia przez niego przestępstw przeciwko mieniu. Także przypisane w toku tego procesu przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. naruszyło w sposób immanentny wspomniane dobro prawne. Tym samym K. K. przedmiotowym</p>
--	---	---	--

zachowaniem udowodnił, iż jest on sprawcą niepoprawnym. W ocenie Sądu nierealnym jest oczekiwanie, ażeby ograniczenia się do zastosowania wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności mogłoby w sposób skuteczny skłonić go do przestrzegania porządku prawnego. Orzeczenie tego rodzaju kary jawi się także jako sprzeczne z poczuciem społecznej sprawiedliwości, albowiem nie sposób jest stwierdzić, iż zastosowanie kary ograniczenia wolności tj. kary łagodniejszej niż kara pozbawienia wolności mogłaby stanowić należytą odpowiedź wymiaru sprawiedliwości na zachowanie sprawcy działającego w warunkach recydywy jakim jest K. K.. W tym miejscu należy także zważyć, iż pojęcia wymiaru kary nie można utożsamiać jedynie z prawem karnym sprawcy, ale także prawem karnym czynu. Nie budzi także wątpliwości, iż prawo karne zawiera w sobie także funkcje retributywną i tym samym w przypadku sprawców niepoprawnych nie sposób uznać, iż wymierzenie kary nie izolacyjnej będzie wystarczającym oddziaływaniem wymiaru sprawiedliwości. Sąd Rejonowy zważył, iż powyższe rozważania pozostają aktualne nawet

przy przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego stanowiło wypadek mniejszej wagi, który także przewiduje alternatywne ustawowe zagrożenie. W ocenie Sądu Rejonowego w przypadku, gdy wielokrotny recydywista działając w warunkach, o których mowa w art. 64 § 1 k.k. ponownie dopuszcza się zamachu na to samo dobro prawne nie sposób jest uznać, iż wymierzenie oskarżonemu innej kary niż kara pozbawienia wolności może zostać uznane właściwą reakcją wymiaru sprawiedliwości. Sąd Rejonowy zastrzega, iż nie można przeceniać zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody, które to padło w toku rozprawy sądowej, albowiem już w trakcie przesłuchania w listopadzie 2018 roku K. K. składał takowe deklaracje, które pomimo upływu niemal dwóch lat nie doczekały się realizacji. Tym samym Sąd Rejonowy ocenił, iż powyższe zobowiązanie zadeklarowane przez oskarżonego służyło jedynie poprawie swojej sytuacji procesowej w kontekście wymiaru kary. Sąd Rejonowy miał także na względzie fakt, iż oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów, jednakże z uwagi na fakt, iż jego ucieczkę z miejsca zdarzenia widziało dwóch świadków, owej okoliczności w

			realiach przedmiotowego procesu nie wolno przeceniać. Jednocześnie Sąd Rejonowy zważył, iż zachowanie oskarżonego było społecznie szkodliwe w stopniu średnim, a stopień jego winy nie uzasadnia limitowania wysokości orzeczonej kary. Stąd też w punkcie I wyroku Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności
	ii	zaliczenie okresu zatrzymania	Z uwagi na fakt, iż oskarżony K. K. był w przedmiotowej sprawie zatrzymany konieczne było zaliczenie na poczet kary pozbawienia wolności okresu jego rzeczywistego pozbawienia wolności w 26 listopada od godziny 09:25 do 27 listopada godzina 14:36.
	III	obowiązek częściowego naprawienia szkody	W przedmiotowej sprawie z uwagi na relewantne oświadczenie oskarżyciela posiłkowego konieczne było także orzeczenie wobec K. K. środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody. Sąd w tej materii miał świadomość oświadczenia oskarżyciela posiłkowego, iż na skutek uszkodzenia dwóch opon był on zmuszony wymienić także dwie nieuszkodzone opony, co także winno się wliczać w zakres wyrządzonej owym

zachowaniem szkody. Niemniej jednak Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż T. L. (1) kilkakrotnie w toku rozprawy przed Sądem, w tym w mowie końcowej ograniczył swoje żądania w tym zakresie jedynie do kwoty wskazanej w akcie oskarżenia tj. kwoty 2700 złotych. Sąd Rejonowy zważył, iż art. 46 § 1 k.k. dopuszcza w niektórych sytuacjach częściowe naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem. W ocenie Sądu dyspozycja tego przepisu ujawnia się nie tylko wówczas, gdy zachodzą przesłanki do miarkowania szkody zawarte w art. 440 k.c. czy trudności dowodowych w zakresie wykazania całej szkody, lecz także w sytuacji kiedy to pokrzywdzony w sposób nieskrępowany chce ograniczyć ów obowiązek kompensacyjny. W tej materii należy jedynie wskazać, iż z uwagi na sposób wyrzeczenia Sądu T. L. (1) ma pozostawioną otwartą drogę sądową wobec dochodzenia pozostałej kwoty przenoszącej wartość 2700 złotych przyznanych tytułem środka kompensacyjnego uzasadnianym wyrokiem. Jednocześnie Sąd ustalając wysokość przedmiotowej szkody wziął pod uwagę, iż strony procesu nie

			kwestionowały wysokości szkody wskazanej przez pokrzywdzonego w toku jego przesłuchania, która to kwota jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego
1. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
IV - koszty procesu	Natomiast w przedmiotowej sprawie brak było okoliczności pozwalających na zwolnienie oskarżonego z obowiązku ponoszenia		

kosztów sądowych. Artykuł 627 k.p.k. wyznacza bowiem ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą w przypadku wydania wyroku skazującego Sąd kosztami sądowymi obciąża oskarżonego. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie zmaterializowały się okoliczności, o których mowa w art. 624 § 1 k.p.k. Mianowicie oskarżony jest osobą w wieku produkcyjnym, nie posiadając schorzeń czy dolegliwości uniemożliwiających mu podjęcie pracy, a także w toku procesu korzystał z pomocy dwóch obrońców z wyboru. Tym samym nie stoi na przeszkodzie aby K. K. pokrył koszty wywołane tylko i wyłącznie swoim bezprawnym zachowaniem.

1.Podpis

Asesor Sądowy Dominik
Mąka dnia 29/07/2020

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie
2. Odpis uzasadnienia z wyrokiem doręczyć obrońcom, pełnomocnikowi osk. posiłkowego, oskarżonemu oraz osk. posiłkowemu

3. K.. 14 Dni	
---------------	--